

nekik adja, ott a helye. Hacsak... nem ez a lakás lesz a múzeum, az ő lakása – egyáltalán nem bánná –, sínnel, ütközővel, Mikó Imre miniszter arcképével. És ha meghal, itt lebeg majd az ő lelke is, örökös állomásfőnök, főfelügyelő, életén túl is szolgálatban.

Üdvözülten mosolygott, hosszú, mély lélegzetet vett, és elhallgatott. Hallgattam én is.

Majd, mintha a dolgok menetrend szerint történnének, megérkezett osztálytársam, aki idehozott, s látva elégedett arcunkat, biztos volt benne, hogy sikerült, amit akartunk.

Megveregette a főfelügyelő vállát, megköszönte a baráti segítséget, elbúcsúztunk. Kalauzunk lekísért bennünket, a kapuban kihúzta magát, kezét a homlokához emelte és tisztelgett, mintha mi volnánk az elhaladó vonat.

Legközelebb egy év múlva jártam azon a lakótelepen. A főfelügyelő felesége, aki most is újságot árult, csak nem az állomáson, hanem utcájuk egyik pavilonjában, azt mondta, nemrég meghalt a férje. Nem szenvedett, álmában érte a halál. Dízsírhelyet kapott a vasúttól, és kérésére szolgálati ruhájában temették el.

